

Pobłogostaw, Boże Dziecię!

KALENDARZ KATOLICKI

na rok

1997

STYCZEŃ

1. **Ś. NOWY ROK, IMIENIA JEZUS**
2. C. Makarego, Bazylego
3. P. Danuty, Genowefy
4. S. Grzegorza, Eugeniusza
5. **N. II po Bożym Narodzeniu**
6. P. **OBJAWIENIE PAŃSKIE** — Trzech Króli
7. W. Lucjana, Rajmunda
8. **Ś. Mćiszawa, Seweryna**
9. C. Juliana, Marceliny
10. P. Jana, Wilhelma
11. S. Honoraty, Tomasza
12. **N. CHRZTU PANA JEZUSA**
13. P. Hilarego, Weroniki
14. W. Feliksa, Radogosta
15. **Ś. Franciszka, Pawła**
16. C. Marcelego, Włodzimierza
17. P. Antoniego, Rościstawa
18. S. Małgorzaty, Piotra
19. **N. Henryka, Jakuba**
20. P. Fabiana, Sebastiana
21. W. Dzień Babci
22. **Ś. Dominika, Wincentego**
23. C. Ildefonsa, Klemensa
24. P. Felicjana, Rafała
25. S. Nawrócenie św. Pawła
26. **N. Tymoteusza, Tytusa**
27. P. Anieli, Juliana
28. W. Tomasza, Marii
29. **Ś. Sulpicjusza, Walerego**
30. C. Aleksandry, Macieja
31. P. Franciszka, Jana

LUTY

1. S. Brygidy, Marii
2. **N. OFIAROWANIE PAŃSKIE MB GROMNICZNEJ**
3. P. Błażeja, Oskara
4. W. Jana, Rudolfa
5. **Ś. Agaty, Izydora**
6. C. Doroty, Pawła
7. P. Marii, Teodora
8. S. Hieronima, Honoraty
9. **N. Apolonii, Cyryla**
10. P. Scholastyki, Wilhelma
11. W. Marii, Lucjusza
12. **Ś. POPIELLEC**
13. C. Katarzyny, Juliana
14. P. Cyryla, Metodogo
15. S. Faustyna, Klaudiusza
16. **N. I WIELKIEGO POSTU Rocz. śmierci Bpa Franciszka Hodura**
17. P. Aleksego, Zbigniewa
18. W. Maksyma, Franciszka
19. **Ś. Konrada, Piotra**
20. C. Leona, Ludomira
21. P. Eleonory, Piotra
22. S. Jakuba, Małgorzaty
23. **N. II WIELKIEGO POSTU**
24. P. Macieja, Bogusza
25. W. Wiktora, Cezarego
26. **Ś. Aleksandra, Mirosława**
27. C. Anastazji, Gabriela
28. P. Romana, Lecha

MARZEC

1. S. Albina, Antoniego
2. **N. III WIELKIEGO POSTU**
3. P. Feliksa, Kunegundy
4. W. Kazimierza, Arkadiusza
5. **Ś. Fryderyka, Teofila**
6. C. Róży, Kolety
7. P. Felicjy, Tomasza
8. S. Jana, Beaty
9. **N. IV WIELKIEGO POSTU**
10. P. Aleksandra, Cypriana
11. W. Konstancy, Ludomira
12. **Ś. Bernarda, Innocentego**
13. C. Bożeny, Krystyny
14. P. Leona, Matyldy
15. S. Ludwiki, Jowity
16. **N. V WIELKIEGO POSTU**
17. P. Patryka, Zbigniewa
18. W. Cyryla, Edwarda
19. **Ś. Józefa, Bogdana**
20. C. Herberta, Klaudii
21. P. Macieja, Lubomira
22. S. Bogusława, Katarzyny
23. **N. NIEDZIELA PALMOWA**
24. P. Marii, Katarzyny
25. W. Marioli, Wierczysława
26. **Ś. Leona, Filipa**
27. C. WIELKI CZWARTEK
28. P. WIELKI PIĄTEK
29. S. WIELKA SOBOTA
30. **N. WIELKANOC**
31. **P. PONIEDZIAŁEK WIELKANOCNY**

KWIECIEŃ

1. W. Grażyny, Hugona
2. **Ś. Franciszka, Teodozji**
3. C. Ryszarda, Benedykta
4. P. Izydora, Wacława
5. S. Julianny, Wincentego
6. **N. II WIELKANOCY**
7. P. ZWIASTOWANIE NMP
8. W. Dionizego, Julii
9. **Ś. Dymitra, Marcelego**
10. C. Makarego, Michała
11. P. Filipa, Leona
12. S. Juliusza, Zenona
13. **N. III WIELKANOCY**
14. P. Justyny, Waleriana
15. W. Anastazji, Teodora
16. **Ś. Benedykta, Bernadety**
17. C. Roberta, Rudolfa
18. P. Apoloniusza, Bogusławy
19. S. Leona, Adolfa
20. **N. IV WIELKANOCY**
21. P. Anzelma, Feliksa
22. **W. Łukasza, Marii**
23. **Ś. Jerzego, Wojciecha**
24. C. Grzegorza, Aleksandra
25. P. Jarosława, Marka
26. S. Marii, Marzeny
27. **N. V WIELKANOCY**
28. P. Ludwika, Piotra
29. W. Katarzyny, Bogusława
30. **Ś. Donata, Piusa**

MAJ

1. **C. ŚWIĘTO PRACY**
2. P. Zygmunta, Atanazego
3. **S. NMP KRÓLOWEJ POLSKI Rocz. Konstytucji 3 Maja**
4. **N. VI WIELKANOCY**
5. P. Waldemara, Ireny
6. W. Filipa, Jakuba
7. **Ś. Róży, Ludmily**
8. C. WNIĘBOWSTĄPIENIE PAŃSKIE
9. P. Grzegorza, Pachomiusza
10. S. Antoniny, Izydora
11. **N. VII WIELKANOCY**
12. P. Nereusza, Pankracego
13. W. Marii, Roberta
14. **Ś. Macieja, Bonifacego**
15. C. Zofii, Jana
16. P. Andrzeja, Szymona
17. S. Stawomira, Wierczysława
18. **N. ZEŚLANIE DUCHA ŚW.**
19. P. Marii, Iwony
20. W. Bernarda, Jana
21. **Ś. Wiktoryna, Nepomucena**
22. C. Wiesławy, Julii
23. P. Iwony, Dezzyderyusza
24. S. Joanny, Zuzanny
25. **N. UROCZ. TRÓJCY ŚW.**
26. P. Dzień Matki
27. W. Magdaleny, Juliusza
28. **Ś. Emilia, Justyna**
29. **C. BOŻE CIAŁO**
30. P. Feliksa, Jana
31. S. NAWIEDZENIE NMP

CZERWIEC

1. **N. Dzień Dziecka**
2. P. Marcelina, Jana
3. W. Karola, Leszka
4. **Ś. Kwiryna, Pacyfika**
5. C. Bonifacego, Walerii
6. P. NAJŚW. SERCA PANA JEZUSA
7. S. Marii, Roberta
8. **N. Medarda, Seweryna**
9. P. Pelagii, Efrema
10. W. Małgorzaty, Bogumita
11. **Ś. Barnaby, Radomita**
12. C. Leona, Onufrego
13. P. Antoniego, Lucjana
14. S. Michała, Bazylego
15. **N. Jolanty, Wila**
16. P. Aliny, Benona
17. W. Alberta, Laury
18. **Ś. Marka, Elżbiety**
19. C. Gerwazego, Protazego
20. P. Bogny, Florentyny
21. S. Alicji, Alojzego
22. **N. Jana, Peullna**
23. P. Wandy, Zenona
24. W. Jana, Danuty
25. **Ś. Wilhelma, Prospera**
26. C. Jana, Pawła
27. P. Marii, Władysława
28. S. Ireneusza, Leona
29. **N. Piotra, Pawła**
30. P. Emilii, Lucyny

LIPIEC

1. W. Haliny, Ottona
2. **Ś. Brnardyna, Jagody**
3. C. Tomasza, Anatola
4. P. Elżbiety, Teodora
5. S. Antoniego, Marii
6. **N. Dominiki, Marii**
7. P. Benedykta, Cyryla
8. W. Edgarda, Eugeniusza
9. S. Weroniki, Zenona
10. C. Olafa, Filipa
11. P. Benedykta, Olgi
12. S. Brunona, Jana
13. **N. Małgorzaty, Eugeniusza**
14. P. Kamila, Franciszka
15. W. Bonawentury, Włodzimierza
16. **Ś. Magdaleny, Wincentego**
17. C. Aleksego, Jadwigi
18. P. Emiliana, Szymona
19. S. Wincentego, Marcina
20. **N. Czesława, Hieronima**
21. P. Daniela, Wawrzyńca
22. W. Marii, Magdaleny
23. **Ś. Brygidy, Apolinarego**
24. C. Kingi, Krystyny
25. P. Jakuba, Krzysztofa
26. S. Anny, Joachima
27. **N. Julii, Natalii**
28. P. Wiktora, Innocentego
29. W. Ludmily, Marty
30. **Ś. Piotra, Leopolda**
31. C. Ignacego, Heleny

SIERPIEŃ

1. P. Rocz. wybuchu Powstania Warszawskiego
2. S. Euzebiusza, Stefana
3. **N. Lidii, Nikodema**
4. P. Jana, Franciszka
5. W. Marii, Oswalda
6. **Ś. PRZEMIENIENIE PAŃSKIE**
7. C. Doroty, Kajetana
8. P. Cypriana, Dominika
9. S. Edyty, Romana
10. **N. Borysa, Wawrzyńca**
11. P. Klary, Zuzanny
12. W. Euzebiusza, Lecha
13. **Ś. Hipolita, Diany**
14. C. Maksymiliana, Alfreda
15. **P. WNIĘBOWZIĘCIE NMP**
16. S. Rocha, Stefana
17. **N. Jacka, Julianny**
18. P. Heleny, Bony
19. W. Bolesława, Jana
20. **Ś. Bernarda, Sobiesława**
21. C. Joanny, Franciszka
22. P. Marii, Cezarego
23. S. Róży, Apolinarego
24. **N. Bartłomieja, Emilii**
25. P. Józefa, Ludwika
26. W. NMP Częstochowskiej
27. **Ś. Cezarego, Moniki**
28. C. Augustyna, Aleksandra
29. P. Jana, Sabiny
30. S. Feliksa, Michała
31. **N. Bohdana, Rajmunda**

WRZESIEŃ

1. P. Rocz. wybuchu II wojny światowej
2. W. Stefana, Wilhelma
3. **Ś. Grzegorza, Izabeli**
4. C. Rozalii, Róży
5. P. Doroty, Teodora
6. S. Beaty, Eugeniusza
7. **N. Regny, Melchiora**
8. P. NARODZENIE NMP
9. W. Anieli, Radosława
10. **Ś. Łukasza, Mikołaja**
11. C. Jana, Gabriela
12. P. Marii, Gwidona
13. S. Jana, Eugenii
14. **N. Bernarda, Roksany**
15. P. NMP BOLESNEJ
16. W. Cypriana, Korneliusza
17. **Ś. Hildegardy, Roberta**
18. C. Stanisława, Józefa
19. P. Januarego, Teodora
20. S. Eustachego, Franciszka
21. **N. Mateusza, Hipolita**
22. P. Maurycyego, Tomasza
23. W. Jana, Tekli
24. **Ś. Teodora, Gerarda**
25. C. Władysława, Aurelii
26. P. Damiana, Kosmy
27. S. Amadeusza, Damiana
28. **N. Wacława, Tymona**
29. P. Michała, Rafała
30. W. Hieronima, Felicji

PAŹDZIERNIK

1. **Ś. Teresy, Remigiusza**
2. C. ANIOŁÓW STRÓŻÓW
3. P. Jana, Gerarda
4. S. Franciszka, Petroniusza
5. **N. Apolinarego, Flory**
6. P. Brunona, Artura
7. W. NMP RÓŻANCOWEJ
8. **Ś. Brygidy, Pelagii**
9. C. Wincentego, Dionizego
10. P. Daniela, Pauliny
11. S. Aleksandra, Aldony
12. **N. Maksymiliana, Eustachego**
13. P. Edwarda, Januarego
14. W. Kaliksta, Radzima
15. **Ś. Jadwigi, Teresy**
16. C. Florentyny, Gerarda
17. P. Wiktora, Małgorzaty
18. S. Łukasza, Juliana
19. **N. Izaaka, Pawła**
20. P. Ireny, Jana
21. W. Jakuba, Urszuli
22. **Ś. Filipa, Korduli**
23. C. Jana, Seweryna
24. P. Antoniego, Marcina
25. S. Bonifacego, Darii
26. **N. Ewarysta, Lucjana**
27. P. Iwony, Sabiny
28. W. Szymona, Tadeusza
29. **Ś. Maksymiliana, Felicjana**
30. C. Przemysława, Zenobii
31. P. Alfonsa, Krzysztofa

LISTOPAD

1. S. WSKAZANIE ŚWIĘTYCH
2. **N. DZIEŃ ZADUSZNY**
3. P. Huberta, Marcina
4. W. Karola, Olgierda
5. **Ś. Elżbiety, Stawomira**
6. C. Feliksa, Leonarda
7. P. Antoniego, Florencjusza
8. S. Gotfryda, Bogdana
9. **N. Gracji, Teodora**
10. P. Leona, Ludomira
11. **W. ŚWIĘTO NIEPODLEGŁOŚCI**
12. **Ś. Józefata, Renaty**
13. C. Jana, Krystyny
14. P. Józefa, Wawrzyńca
15. S. Alberta, Leopolda
16. **N. Małgorzaty, Gertrudy**
17. P. Elżbiety, Grzegorza
18. W. Karoliny, Ordona
19. **Ś. Salomei, Seweryna**
20. C. Rafała, Edmunda
21. P. OFIAROWANIE NMP
22. S. Cecylii, Marka
23. **N. CHRYSYSTUSA KRÓLA**
24. P. Flory, Aleksandra
25. W. Elżbiety, Katarzyny
26. **Ś. Jana, Konrada**
27. C. Marii, Waleriana
28. P. Stefana, Zdzisława
29. S. Filomena, Saturnina
30. **N. I ADWENTU**

GRUDZIEŃ

1. P. Edmunda, Natalii
2. W. Rafała, Sylwana
3. **Ś. Franciszka, Kasjana**
4. C. Barbary, Jana
5. P. Kryspiny, Saby
6. S. Mikołaja, Emiliana
7. **N. II ADWENTU**
8. P. NIEPOKALANE POCZĘCIE NMP
9. W. Leokadii, Wiesława
10. **Ś. Eulalii, Grzegorza**
11. C. Damazego, Daniela
12. P. Joanny, Aleksandra
13. S. Łucji, Otylii
14. **N. III ADWENTU**
15. P. Celiny, Waleriana
16. W. Albina, Zdzisławy
17. **Ś. Łazarza, Olimpii**
18. C. Bogusława, Gracjana
19. P. Dariusza, Eleonory
20. S. Dominika, Teofila
21. **N. IV ADWENTU**
22. P. Honoraty, Zenona
23. W. Wiktorii, Stawomiry
24. **Ś. WIGILIA BOŻEGO NARODZENIA**
25. **C. BOŻE NARODZENIE**
26. **P. II Dzień Świąt — św. Szczepana**
27. S. Jacka, Cezarego
28. **N. UROCZ. ŚW. RODZINY**
29. P. Tomasza, Dominika
30. W. Euzebiusza, Katarzyny
31. **Ś. Sylwestra, Melanii**

List Pasterski Bożonarodzeniowy i Noworoczny w Roku Pańskim 1996/1997 Biskupów Kościoła Polskokatolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej

Oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem całego narodu, gdyż w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan. (...) Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom Jego upodobania

(Łk II, 10-12)

Umiłowani w Chrystusie Panu Bracia i Siostry!

Słowa anioła powyżej przytoczone, a wypowiedziane przez niego do pasących owce pasterzy — w Palestynie, już niemal dwa tysiące lat temu — zawierają nie tylko bogatą treść, ale każdego roku bardzo głęboką refleksję teologiczną i społeczne życzenie.

„Oto zwiastuję wam radość wielką” wypowiedział anioł skóconemu już imperium rzymskiemu, a zwłaszcza narodowi żydowskiemu, radość narodzenia się Zbawiciela, Zbawiciela, który jest, który ma być oczekiwanym Mesjaszem. Skoro Mesjaszem, i Panem, to i królem, który jako zesłany z nieba, od Trójcy Świętej, jako integralna Jej Osoba, Izraelowi i wreszcie całemu światu, powie prawdziwie o prawdziwym Bogu. Owszem, nie tylko powie o Bogu, ale umożliwi ludzkości zbawienie, pokaże drogę do nieba. Tę Drogę i to zbawienie pokaże jednak przede wszystkim przez to, że sam wpierv — jako Dziecię, a potem jak dojrzały mężczyzna — przejdzie dołem i niedołą człowieczą. Wpierv jednak słowa anioła wyraźnie mówią o istnieniu prawdziwego Boga. Anioł przecież wyraźnie mówił: „Oto zwiastuję wam radość wielką”. Widać tej radości z istnienia Boga nie było. Zjawienie się zaś anioła tę radość miało wzbudzić, zwłaszcza że jej główną treścią było: „Dziś w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan”. Anioł nazwał fakt narodzenia się Pana Jezusa „radością wielką”. Tak, „radością wielką” jest narodzenie się Pana Jezusa i dzisiaj.

Niemal dwa tysiące lat temu, pasterzy, do których zwrócił się anioł, było niewielu, ale w krótkim stosunkowo czasie ogarnęła ona — mimo krwawych prześladowań wyznających i głoszących tę „wielką radość” — cały świat. Wówczas było chrześcijan, bo tak zostali nazwani wyznawcy treści tej „radości wielkiej”, kilkunastu, wkrótce kilkadziesiątu, a dzisiaj jest nas wśród ponad sześciu miliardów ludzi — ponad jeden miliard chrześcijan. I liczba ta wciąż rośnie. Głosimy ją również my, polskokatolicy, i chcemy, aby cała ludzkość tę radość wielką” przyjęła i według jej treści żyła.

Pismo Święte, jakby na potwierdzenie słuszności, prawdziwości słów anioła, przytacza też bardzo wyra-

ziście ujęte słowa, mianowicie, iż ta „radość wielka”... „będzie udziałem całego narodu” — my, dziś, możemy powiedzieć „całej ludzkości”. A na prawdziwość swoich słów anioł mówi: „A to będzie znakiem dla was: Znajdziecie (...) Niemowlę owinięte w pieluszki i leżące w żłobie” (tamże, w. 12). I dalej św. Łukasz pisze: „nagle przyłączyło się do anioła mnóstwo zastępów niebiańskich, które wielbiły Boga słowami: Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom Jego upodobania” (II, 13).

W tej ważnej teologicznej relacji umieścić też św. Łukasz dwa ważne o charakterze społecznym stwierdzenia: istnienie i działanie, oczywiście w niebie i wszechświecie, mnóstwa zastępów, czyli aniołów niebiańskich i Boga, którego te zastępy wielbiły. Ale życzyły też „na ziemi pokój ludziom” (tamże).

I my, biskupi Kościoła Polskokatolickiego, z okazji kolejnych świąt Bożego Narodzenia ślemy Wam, Bracia i Siostry, jak najlepsze życzenia: pełnego błogosławieństwa Bożego, nade wszystko, wspominając życzenia aniołów, pokoju, pokoju każdemu w sobie samym, w rodzinach naszych i w naszej ukochanej Ojczyźnie. Z prawdziwym pokojem łączy się oczywiście współpraca, współpraca zgodna wszystkich ze wszystkimi, niezależnie od przynależności i światopoglądu politycznego i religijnego, dla dobra wszystkich. Pokój i związana z nim zgodna współpraca są najwyższymi ziemskimi wartościami społecznymi.

Umiłowani w Chrystusie Bracia i Siostry. W DRUGI dzień świąt Bożego Narodzenia czcimy pierwszego oficjalnie przez Kościół uznanego męczennika za wiarę — świętego Szczepana. Dzieje Apostolskie opisują szczegółowo męźne wystąpienie Szczepana przeciwko Żydom, którzy prześladowali chrześcijan i występowali przeciw Jezusowi. Oto kilka zadań św. Łukasza o świętym Szczepanie i jego odważnej i zdecydowanej działalności — jako jednego z siedmiu ustanowionych przez apostołów diakonów. „Szczepan pełnł łaski i mocy działał cuda i znaki wielkie wśród ludzi” (Dz. Ap. VI, 7-8). To nie podobało się Żydom i oskarżyli fałszywie Szczepana przed Sanhedrem: „Słyszeliśmy, jak on mówił bluźnierstwa przeciwko Mojżeszowi i Bogu” (tamże 11-12). Nadto wysunęli przeciw Niemu szereg kłamliwych oskarżeń. Szczepan wygłosił oskarżającym Go Żydom mowę. A oni, gdy to „usłyszeli, zawrzały gniewem ich serca i zgrzytali zębami na Niego” (14). Wreszcie „wyrzucili Go poza miasto (tj. poza Jerozolimę) i kamienowali” (38). Ta męczeńska śmierć świętego Szczepana w sposób bardzo szybki pomnażała liczbę chrześcijan.

Bracia i Siostry.

Zbliża się Nowy Rok, Rok 1997. Jakim rok ten będzie? W pewnej mierze zależy to również od nas samych. Bóg starzając świat i człowieka, więc nas, obdarzył każdego

NASZA OKŁADKA:

Boże Narodzenie — akwarela Rudolfa Jettmara z 1925 r.

z nas rozumem i wolną wolą, a nie tylko ciałem, materią, jak to ma miejsce u innych ziemskich istot. Nadto ubogacił i ubogaca nas, jeśli żyjemy bez grzechu, jeśli wypełniamy treści przykazań Bożych i Kościoła Jezusa Chrystusa, więc i naszego Kościoła Polskokatolickiego, łaską swoją, łaską zarówno uczynkową, jak przede wszystkim łaską uświęcającą. Dostęp do tej łaski, wspomagającej nasze ludzkie, często bardzo słabe siły, utraciliśmy przez grzech Ewy i Adama, ale zyskaliśmy ją znowu przez zbawczą śmierć, a potem cudowne Zmartwychwstanie i Wniebowstąpienie Pana naszego, Jezusa Chrystusa, którego kolejną rocznicę narodzenia w stajeczce betlejemskiej dzisiaj obchodzimy i czcimy. Możemy też dzisiaj, właśnie dzisiaj, w Dzień Bożego Narodzenia, łaskę tę, łaskę Bożą wspomagającą, w nas pomnożyć. Możemy też tym samym skuteczniej pracować nad swoim uświęceniem, nad utrwaleniem i pomnażaniem dobra w naszej i dla naszej Ojczyzny, a poprzez naszą Ojczyznę współpracować dla dobra ludzkości, ludzkości tej wierzącej po chrześcijańsku i tej niewierzącej po chrześcijańsku, albo i w ogóle nie wierzącej, aby co prędzej uwierzyła w Jezusa Chrystusa, Jego cudowne, chociaż jak najbardziej ludzkie narodziny, potem zbawczą śmierć krzyżową, a następnie cudowne Zmartwychwstanie, założenie Kościoła, którego częścią jesteśmy. Jako katolicy, jako polskokatolicy chcemy, aby ten Nowy Rok był szczęśliwy, spokojny, postępowy dla całej ludzkości, dla naszej Ojczyzny, dla każdego z nas. I my, Wasi Biskupi, biskupi polskokatolicy, prosimy Boga w Trójcy Świętej Jedynej, a zwłaszcza Pana Kościoła, Jezusa Chrystusa, o łaskę pełnego błogosławieństwa, zdrowia, pomyślności, szczęścia, szczęścia tego tu, na ziemi, możliwego i osiągalnego z pomocą właśnie łaski i woli Pana.

Również i my, biskupi Kościoła Polskokatolickiego udzielamy Wam, Ukochani Bracia i Siostry, z okazji Świąt Bożego Narodzenia i Nowego 1997 Roku swojego błogosławieństwa:

Niech imię Pańskie będzie błogosławione.

Teraz i zawsze i na wieki wieków.

Wspomożenie nasze w imieniu Pana

Który stworzył niebo i ziemię.

Niech Was błogosławi Bóg Wszechmogący:

Ojciec i Syn i Duch Święty.

Amen.

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus.

Warszawa, 24 grudnia 1996 r.

Biskup Prof. Dr Hab.

Biskup Prof.

Biskup

Biskup

Biskup

Biskup

Wiktor WYSOCZAŃSKI

Maksymilian RODE

Jerzy Szotmiller

Wiesław Skołucki

Zygmunt Koralewski

Tadeusz Majewski

Z życia Kościoła

Bierzmowanie w Długim Kącie

15 września br. — jak poinformowała „Rodzina” w poprzednim numerze — Bp prof. hab. Wiktor Wysoczański, Zwierzchnik Kościoła, udzielił Sakramentu Bierzmowania młodzieży w parafii św. Anny w Długim Kącie.

(Obszerną relację z uroczystości zamieściliśmy w nr 11 /1598/ „Rodziny”).

„Znacę Cię znakiem Krzyża i namaszczęm Cię Krzyżem Zbawienia. W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”.

Do Jastkowic przybył na uroczystości Ordynariusz Diecezji Krakowsko-Częstochowskiej ks. Bp Jerzy Szotmiller. Centralnym punktem tej uroczystości było poświęcenie nowego pomnika, ufundowanego przez wdzięcznych parafian swemu tragicznie zmarłemu przed laty Duszpasterzowi

Uroczystości Jubileuszowe w parafii Jastkowickiej

Jastkowice, to duża wieś na prawym brzegu Sanu w pobliżu Rozwadowa. Parafia narodowa ma tam już swoją tradycję, gdyż funkcjonuje już od 1925 roku. Motorem jej powstania byli wyznawcy PNKK przybyli jako reemigranci z USA. To dzięki nim, skłóceni z parafią rzymskokatolicką w Pysznicy mieszkańcy Jastkowic, na zebraniu wiejskim w dniu 26 czerwca 1925 roku, podjęli jednogłośnie decyzję o oddaniu się pod jurysdykcję Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego.

Organizatorem narodowej parafii w Jastkowicach został ks. Władysław STRYNKOWSKI, który po 10-ciu dniach duszpasterzowania — w dniu 7 lipca 1925 roku — zmarł nagle tuż po odprawieniu Mszy św., otruty winem mszalnym — jak głosiła fama. Tragedia ta — śmierć i pogrzeb ks. Władysława Strynkowskiego — scementowała i umocniła młodą parafię, która stała się silnym ośrodkiem Kościoła Narodowego.

Aktualnie — od 7 lat — proboszczem parafii w Jastkowicach jest ks. mgr Józef Dutkiewicz. To dzięki jego inicjatywie obchodzono ostatnio bardzo uroczyste JUBILEUSZ — 70 rocznicę powstania parafii i tragicznej śmierci jej pierwszego duszpasterza. Na uroczystość przybył ordynariusz diecezji krakowsko-częstochowskiej ks. bp mgr Jerzy Szotmiller oraz okoliczne duchowieństwo. Centralnym punktem uroczystości było poświęcenie nowego pomnika — ufundowanego przez wdzięcznych parafian swemu PIERWSZEMU DUSZPASTERZOWI.

Załączone zdjęcia prezentują poświęcenie pomnika.

Czcigodnemu Księdzu Proboszczowi oraz Zaczynym Parafianom Jastkowic należy życzyć SZCZĘŚĆ BOŻE na dalsze lata.

ks. T.P.

Srebrny Jubileusz duszpasterzowania w parafii bielskiej ks. infułata Henryka Buszki oraz poświęcenie domu — plebanii i kaplicy

O uroczystości, mającej się odbyć 3 listopada 1996 r., wiedziałem już dużo wcześniej. Mój proboszcz, ks. Infułat Henryk Buszka, zapowiadał ją przez kilka niedziel. Jeszcze przedwczoraj i wczoraj byłem na grobach moich bliskich, gdzie w głębokiej zadumie modliłem się za ich dusze i zastanawiałem nad sensem życia; w dniu dzisiejszym zaś rozpiełała mnie radość i dumna. Dzisiaj bowiem miał być poświęcony nowo wybudowany dom — plebania i nowa kaplica, znajdująca się w tym budynku na parterze. Na ten dzień przypadał też Jubileusz 25-lecia duszpasterzowania w tej parafii mojego proboszcza, Księdza Infułata. Dzień ten był więc dla nas, parafian, dniem szczególnym. Obecni mieli być też wyjątkowi goście — Zwierzchnik naszego Kościoła, J. Em. Ks. Bp prof. dr hab. Wiktor Wysoczański; Ordynariusz Diecezji Krakowsko-Częstochowskiej, Ks. Bp mgr Jerzy Szotmiller; pan Jan Domaradzki dyrektor w Departamencie do Spraw Wyznań, oraz inni.

Gdy wychodziłem z domu pogoda była niezbyt ładna, ale przy Bożej pomocy przez godzinę się wypogodziło. Bardzo mnie to ucieszyło, gdyż przewidziana była procesja do nowej kaplicy, a deszcz mógłby ją mocno zakłócić. Profilaktycznie przyszedłem do kościoła trochę wcześniej, aby zająć dobre miejsce. Jako długoletni parafianin wiedziałem bowiem, że takie uroczystości gromadzą bardzo wiele osób, a wtedy o miejsce jest bardzo trudno. Dlatego byłem w naszej kaplicy zamkowej już o godzinie 9. Uroczystość miała się rozpocząć

Na uroczystość przybyli dostojni Goście ze Zwierzchnikiem Kościoła Polskokatolickiego, Bp. Wiktołem Wysoczańskim na czele

Nowy dom — plebania w Bielsku-Białej

o godzinie 10.30, wcześniej zaś miała być przeprowadzona spowiedź uszna dla dzieci i spowiedź ogólna dla dorosłych.

O godzinie 10 do kaplicy wszedł ks. Radosław Jankow-

ski z Andrychowa, często zastępujący proboszcza. Przeprowadził on spowiedź uszną dla dzieci.

cd. na str. 6

O godzinie 10.30 do kaplicy weszli procesjonalnie — Ks. Jubilat i zaproszenie Goście. Byli to: Zwierzchnik Kościoła J. Em. Ks. Bp Wiktor Wysoczański, Bp Jerzy Szotmiller — Ordynariusz Diecezji Krakowsko-Częstochowskiej, Ks. Infułat Czesław Siepetowski z Krakowa, ks. Kanclerz Ryszard Dąbrowski z Warszawy, ks. Radosław Jankowski z Andrychowa, ks. Józef Włosinowicz z Krakowa, ks. dr kanonik Józef Budniak z Brennej z Kościoła Rzymskokatolickiego, reprezentujący Ks. Bpa Tadeusza Rakoczego — Ordynariusza Diecezji Bielsko-Żywieckiej, pastor Henryk Szatkowski z Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w RP. Jak się wszyscy spodziewaliśmy, przybył też przedstawiciel naszego Rządu, dyrektor Urzędu do Spraw Wyznań, pan Jan Domaradzki z Warszawy.

Dostojni Księża Biskupi zostali przywitani bukietami kwiatów, a młodzi parafianie i parafianki recytowali odpowiednie do tej uroczystości wiersze. Księża Biskupi byli tym miłym akcentem bardzo wzruszeni.

Msza Św. rozpoczęła się punktualnie. Spowiedź ogólną przeprowadził ks. Kanclerz Ryszard Dąbrowski z Warszawy. Wzbudził on pełny akt żalu w naszych sumieniach, abyśmy mogli już z czystymi sumieniami uczestniczyć w Najświętszej Ofierze.

Ludzi, tak jak się spodziewałem, było bardzo dużo. Cała kaplica była wypełniona po brzegi, a jeszcze prawie połowa wiernych stała na zewnątrz. Po odczytaniu Ewangelii św. do kazalnicy podszedł Ks. Bp Ordynariusz Jerzy Szotmiller. Ksiądz Biskup często wygłaszał kazania w naszej kaplicy i tym razem także nas nie zawiodł. Mówił o wielu istotnych dla nas sprawach, poruszył temat budowy nowej kaplicy, gdyż też ma w tym kierunku doświadczenie. Sam bowiem wybudował piękny obiekt sakralny w Częstochowie i zdaje sobie sprawę z tego, ile wymaga zabiegów i poświęcenia wybudowanie nowego kościoła. Bardzo ser-

decznie podziękował za zaproszenie i pozdrowił nas wszystkich od swojej społeczności parafialnej.

Po kazaniu Bpa Ordynariusza do ołtarza podszedł Zwierzchnik naszego Kościoła, J. Em. Bp Wiktor Wysoczański. Bardzo serdecznie podziękował on za zaproszenie, zapewnił o poparciu całego Kościoła Polskokatolickiego dla tej inwestycji, a także o swoim ogromnym wzruszeniu i osobistym zaangażowaniu w sprawę bielskiej parafii. Mówił m.in., że „chwila ta (tj. przeniesienia parafii do nowego obiektu) jest zarazem smutna i radosna. Smutna, gdyż musimy opuścić starą świątynię, w której modliliśmy się tyle dziesiątków lat, a radosna, gdyż zaczynamy nową egzystencję w nowym, pięknym obiekcie i tylko od nas samych będzie zależało, czy wytrwamy w nim tak licznie, jak obecnie”.

Po zakończeniu przemowy, Zwierzchnik Kościoła w towarzystwie Bpa Ordynariusza wręczył Księdzu Jubilatowi piękną ikonę przedstawiającą Matkę Boską z Dzieciątkiem i różaniec misternej roboty, życząc jednocześnie dalszych lat owocnej pracy.

Po wystąpieniu J. Eminencji krótko przemówili: ks. Kanonik dr Józef Budniak z Kościoła Rzymskokatolickiego, pastor Henryk Szatkowski z Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. Dziękując za zaproszenie, wyrazili swój podziw dla wielkiej inwencji Ks. Infułata i życzyli mu długich lat pracy na Niwie Pańskiej dla dobra swoich parafian.

W czasie trwania Mszy św. koncertowanej, oprócz Pani Organistki, przygrywała nam także orkiestra. Często błyskały flesze aparatów fotograficznych, a cała uroczystość była nagrywana kamerami video.

Poskończonej Mszy św., o godz. 12 rozpoczęła się procesja do nowego budynku. Na ten czas ulice, którymi mieliśmy iść, zostały zamknięte dla ruchu. Wyszliśmy procesjonalnie i udaliśmy się ulicami Bielska do nowej kaplicy, która znajduje się także w cen-

trum miasta, w odległości niecałego kilometra. Procesja wyglądała imponująco i budująco. Na przodzie ministrant z krzyżem, po nim liczni ministranci, lektorzy i lektorki, sztandary parafialne, m.in. Towarzystwa Niewiast Adoracji Najświętszego Sakramentu, przewielebni księża, pan dyrektor z Urzędu do Spraw Wyznań, Ks. Infułat Jubilat, Ekscelencje i licznie zgromadzeni wierni.

Przed nową kaplicą przystanęliśmy. Ks. Biskup Zwierzchnik pobłogosławił i poświęcił nowy budynek, a potem weszliśmy do nowej kaplicy, którą Biskup Zwierzchnik też pobłogosławił i poświęcił.

Następnie przemówił pan Jan Domaradzki. Powiedział on, m.in., że jest bardzo podbudowany uroczystością i przybyciem tak wielu wiernych. Zapewnił o poparciu i pomocy ze strony swojego ministerstwa dla parafii bielskiej. Docenia osobiste zaangażowanie ks. Infułata w rozwój parafii, w budowę nowego domu parafialnego i kaplicy, a także docenia pomoc charytatywną, jaką Ks. Henryk Buszka niesie od wielu lat wszystkim potrzebującym w Bielsku-Białej, bez względu na przekonania religijne. Dostojny Gość podziękował za zaproszenie i życzył Jubilatowi jeszcze długich lat owocnej współpracy.

Na koniec przemówił Ks. Jubilat. W gorących słowach podziękował wszystkim zgromadzonym, a szczególnie Dostojnym Gościom przybyłym z tak daleka. Jubilat nie krył swego wzruszenia. Do Księdza Jubilata podeszły delegacje z kwiatami i życzeniami.

Po życzeniach i wielu serdecznych słowach, Księża Biskupi udzielili zebrany uroczystego błogosławieństwa. Uroczystość zakończyła pieśń: „Boże, coś Polskę”.

Udaliśmy się do swoich domów. Jeszcze długi czas miałem w pamięci wydarzenia tego dnia.

Parafianin

Stara Kolęda

Stara Kolęda
w duszy mi się smęci —
Jasne uśmiechy
i serdeczne rany!
Kraj lat dziecinnych
stał w mej pamięci,
nocą błękitny
i gwiazdami szklany.
Dłoń jakaś dobra
chwije srebrnym dzwonem
i księgi starej
przerzuca mi karty —
Ujrzałem ogród,
biały zimnym szronem,
Dwór pochylony,
lipami podparty.
W tej staroświeckiej,
naiwnej kolędzie
sen mój błękitem
i srebrem się przedzie.

*Jan Pletrzycki
(kolęda z r. 1929)*

Z życia Kościoła

Obszerna relacja z uroczystości patronalnej parafii zamieszczona została w poprzednim numerze „Rodziny”. Dziś prezentujemy fotoreportaż z Okoła, z życzeniami, by poświęcone ziarno siewne przyniosło obfity plon w przyszłorocznych zbiorach.

Z Warszawy przybył zaproszony przez proboszcza parafii okólskiej, ks. Huberta Szryta — Zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego bp prof. dr hab. Wiktor Wysoczański, któremu towarzyszył ks. Inf. dr Tomasz Wójtowicz — Wikariusz Generalny Diecezji Warszawskiej i ks. mgr Ryszard Dąbrowski — Kanclerz Kurii Biskupiej

Zwierzchnika Kościoła dzieci powitały krótkimi wierszykami i bukietami kwiatów

Komunia św. Na zdj. ks. Kanclerz Ryszard Dąbrowski

Fotoreportaż

Parafii w Okole patronuje Matka Boża Siewna

Ordynariusz Diecezji Krakowsko-Częstochowskiej celebrował Mszę św.

Procesja eucharystyczna, którą poprowadził Ks. Bp Wiktor Wysoczański

W czasie Mszy św. przybyli na uroczystość biskupi udzieliłi Sakramentu Bierzmowania młodzieży okólskiej parafii

Braterskie kontakty parafialne Leszno-Koblenz

Dzięki staraniom ordynariusza diecezji wrocławskiej, ks. bp. Wiesława Skołuckiego, na początku 1993 roku nawiązane zostały braterskie kontakty między parafią starokatolicką pw. Św. Jakuba w Koblenz i parafią polskokatolicką pw. NMP Zielnej w Lesznie. Od tej pory trwa wymiana korespondencji oraz wizyty między-parafialne. Ks. Hans-Werner Schlenzig, proboszcz parafii koblenckiej, tak wypowiedział się na temat tych kontaktów: Diese Partnerschaft beinhaltet persönliche Beziehungen, theologischen Austausch sowie finanzielle Unterstützung in Einzelfällen. Sie hat auch die Förderung der deutsch-polnischen Verständigung zum Ziel.

Na zaproszenie proboszcza parafii leszczyńskiej, ks. dziekana dr. Tadeusza Piątka, w dniach 26-27 października 1996 roku w Lesznie gościł ks. proboszcz Hans-Werner Schlenzig, prezes rady parafialnej p. inż. dypl. Heinz Stransky, p. Grażyna Stopkowicz i p. Stella Stopkowicz. Najistotniejszym momentem tej wizyty były wspólne modły w kaplicy w czasie sobotniej i niedzielnej Mszy św., w których uczestniczył również i Słowo Boże wygłosił ks. Józef Deker ze Świdnicy. Nadto zakreślono sobie program współpracy na rok 1997, w którym przewidziano m.in.:

- wizytę delegacji leszczyńskiej w Koblenz,
- wymianę młodzieży w okresie letnim (przy wsparciu finansowym Deutsch-Polnisches Jugendwerk),
- skromną pomoc finansową dla parafii leszczyńskiej,
- wizytę delegacji koblenckiej w Lesznie,
- wymianę biuletynów parafialnych zawierających informacje o funkcjonowaniu parafii.

Goście przekazali również parafii leszczyńskiej ofiarę pieniężną na zakup nowego kielicha mszalnego i pateny.

Jest rzeczą oczywistą, że tego rodzaju kontakty między bratnimi — starokatolickimi — parafiami przynoszą obopólną korzyść. Stąd każde takie spotkanie jest oczekiwane i starannie przygotowane.

Załączone zdjęcia obrazują Mszę św. koncelebrowaną oraz jej uczestników przed kaplicą.

Szczyście nam Boże.

Ks. T.P.

Ksęża: Hans Werner Schlenzig, dr Tadeusz Piątek, Józef Deker — koncelebrujący Mszę św.

Wierni w czasie Mszy św.

Wierni z księżmi przed kaplicą

Zaśpiewajmy kolędy, pastorałki

W wigilijny wieczór, gdy choinka w pokoju rozbłyśnie kolorowym światłem lampek, zaczyna się rodzinne śpiewanie kolęd i pastorałek... Zgromadzeni przy wspólnym stole — młodzi i starzy, uczeni i prości — ze wzruszeniem w sercu starają się swym śpiewem oddać hołd nowo narodzonemu Bożemu Dziecięciu:

*„W żłobie leży,
któż pobieży,
kolędować Matemu...”*

czy też

*„Wśród nocnej ciszy
głos się rozchodzi:
Wstańcie pasterze,
Bóg się wam rodzi...”*

I z tym właśnie niepojętym cudem Bożego Narodzenia nadchodzi do wszystkich stworzeń na świecie radość i nadzieja, ujęta w słowa kolejnej, starej polskiej kolędy:

*„Gdy się Chrystus rodzi i na świat przychodzi,
Ciemna noc w jasności promienistej brodzi.
Aniołowie się radują, pod niebiosa wyśpiewują:
Chwała na wysokości, chwała na wysokości
I pokój na ziemi...”*

Wszystkie polskie kolędy są wzruszająco piękne, bo nigdzie chyba nie czci się świąt Bożego Narodzenia tak, jak w Polsce. I chyba też nigdzie na świecie cicha melodia kolędy nie budzi w sercu tylu ciepłych wspomnień tych najbardziej rodzinnych, najbardziej urokliwych, świąt...

Głosy dziecinne, takie czyste i przejęte, głosy starszych — pewne, ale równie wzruszone... To wzruszenie kolędą-kołysanką, chyba najbardziej lubianą właśnie przez dzieci i matki:

*„Lulajże Jezuniu, moja peretko,
Lulaj ulubione me pieścidełko,
Lulajże Jezuniu, lulajże, lulaj,
a Ty Go Matulu w płaczu utulaj...”*

Ile jest w tych prostych słowach macierzyńskiego uczucia, ile troski i delikatności! Jak wyraźnie przypomina ta cichutka, rzewna kołysanka obrazy z najwcześniejszego dzieciństwa, wspomnienie chłopców z szopką albo przedstawień z pastuszkami i Trzema Królami przed ubożuchną stajenką betlejemską... Postacie Maryi i św. Józefa, pochylone z czcią i miłością nad maleńkim żłóbkiem, w którym na sianku, w złotej aureoli nad główką, spoczywa — no, właśnie:

*„Jezus Malusieńki,
Leży nagusieńki,
Płacze z zimna, nie dała Mu
Matusia sukienki...”*

I od razu przypomina się inna, nie mniej piękna strofa kolejnej kolędy:

*„Dzieciąteczko kwili,
Matusieńka lii.
W nóżki zimno, żłobek twardy,
Stajenka się chyli...”*

Obraz żłobka Pana Jezusa bywa w kolędach i pastorałkach — twórczości przede wszystkim ludowej — bardzo różnie przedstawiany. Według niektórych legend Dzieciątko Boże złożone było ubogo na sianku. Bieda tego miejsca jest szczególnie podkreślana przez zestawienie ze czcią, oddawaną otaczającym i wypełniającym je przedmiotom:

*„O siano, siano, kwiecie drogi,
Że się na tobie kładzie Bóg drogi!
O siano, siano, o nieprzedpłacone!
Godne, byś było w raju być koszone!”*

cd. na str. 14

Ekumeniczna Msza św. za Ojczyznę z okazji Święta Niepodległości

W katedrze Kościoła Polskokatolickiego w Warszawie, przy ul. Szwoleżerów, została odprawiona EKUMENICZNA MSZA ŚW. za OJCZYZNĘ z udziałem przedstawicieli Kościołów zrzeszonych w Polskiej Radzie Ekumenicznej.

Świętej Eucharystii przewodniczył Wikariusz Generalny Diecezji Warszawskiej ks. inf. dr Tomasz Wójtowicz. Kazanie wygłosił ks. Lech Tranda z Kościoła Ewangelicko-Reformowanego.

W uroczystości wzięli udział wierni oraz kombatanckie poczty sztandarowe.

Splendoru dodawała dekoracja umieszczona na środku kościoła z symbolami: Paschał, Kielich mszalny, Księga Pisma Św., infuła, chełmy i oficerska czapka, szable oficerskie oraz biało-czerwona flaga, a także znicze i kwiaty.

Dekoracja w kościele katedralnym z okazji Ekumenicznej Mszy św. za Ojczyznę w Święto Niepodległości

Poczet sztandarowy byłych więźniów obozu Sachsenhausen

Poczet sztandarowy kombatanów RP i byłych więźniów politycznych

Słowo Boże głosi ks. kapelan pułkownik Michał Dudlcz

Kazanie głosi ks. Lech Tranda

Wierni podczas Mszy św.

*„Boże, coś Polskę, przez tak liczne wieki,
otaczał blaskiem potęgi i chwały,
coś ją osłaniał tarczą swej opieki,
od nieszczęść, które przygnębić ją miały.
Przed twe ołtarze,
zanosim błaganie,
Ojczyznę wolną pobłogosław, Panie”.*

Zaśpiewajmy kolędy, pastorałki

cd. ze str. 11

lub też

*„Kto się nie zaleje łzami,
Widząc Pana z bydłętami,
Pająki snują obicia,
Ze słomy dywan drogi,
Z chusteczek zimne okrycia,
Zamiast puchów — bartogi...”*

W innych jednak znajdziemy opis (choć niewiele jest takich) bogactwa, którym Matka Boża otoczyła swoje Dziecię:

*„W jedwabny pas Go spowiła,
W jedwabną chustkę tuliła,
Srebra i złota przy główce nakładła...”*

Widać więcej w tych słowach miłości prostego ludu, tak niespotykanej gdzie indziej, i nabożnych intencji, troski o należne Bogu honory i... chyba dobrobyt. Byli nawet tacy poeci, którzy żłobek Chrystusowy widzieli jeszcze inaczej:

*„Pieluszkami były z nieba obłoczki,
Powijakiem jasny miesięczek,
A kotyseczką gwiazdeczki z nieba...”*

Najchętniej jednak śpiewane, i najbardziej znane są te kolędy, które — pomimo podkreślenia biedy, wręcz ubóstwa betlejemskiej stajenki — składają swymi słowami hołd cudowi narodzenia Pańskiego, jego mocy, piękna i chwały:

*„Mizerna, cicha, stajenka licha,
Pełna niebieskiej chwały,
Na sianku śpiący, w stajni
leżący,
W żłobeczku Jezus mały.
Nad Nim anieli w locie stanęli
I pochyleni klęczą.
Z włosami złotymi, z skrzydłami
białymi,
Pod malowaną tęczę...”*

Dawniej bywało, że mali chłopcy, chodzący po wsiach z gwiazdą, turoniem i szopką, śpiewali mnóstwo kolęd, wesołych i rzewnych, jednakowo wzruszających swą prostą wiarą i miłością. Czy pamiętamy jeszcze takie kolędy? Choćby taką, jak ta:

*„A śpiesz Bartek, Szymek, Wojtek, Maciek,
Walek, Tomek, Kuba, Stachu,
Ozwij że się przecież który, bo już umrę od wiel-
kiego strachu,*

*Ono coś takiego
Jak słońce jasnego
Świeci się na dachu...”*

Melodia była i skoczna, i harmonijna, i aż się prosiła, by ją zapamiętać, by mogła powracać co rok. Mniej skoczna natomiast, lecz za to bardziej znana, to:

*„Przybieżeli do Betlejem pasterze,
Grając skocznie Dzieciąteczku na lirze:
Chwała na wysokości, chwała na wysokości...”*

Większość jednak pastorałek miała na celu wezwanie nas do złożenia osobistego hołdu Jezusowi. Przypomnijmy jedną z nich:

*„Szymonie, Szymonie,
Czy widzisz tam, o tam, o tam —
To szopka, to żłobek,
Niebo je objawiło nam.
Więc śpieszmy uczcić Dziecię czym prędzej,
Wszak to nasz Zbawca, Bóg nasz i Pan.
Sam się dla naszej urodził nędzy,
I przyjął na się biedny nasz stan”...*

We wszystkich naszych kolędach czy pastorałkach przebija skromność i prostota, lecz nie tylko w tym tkwi ich piękno i czar. Mają one również wielką wartość religijną jako jedna z form rzewnej i wzruszającej modlitwy, płynącej prosto z serca. Na ich treść składały się całe stulecia. Nie należy się w nich doszukiwać wytworności stylu czy artyzmu poetyckiego, bo nie dlatego powstawały. Powstawały przez wieki — i wieki przeminą, a rokrocznie, w grudniowy wieczór Wigilii Bożego Narodzenia w domach katolickich i w świątyniach będzie płynął śpiew kolęd...

A na zakończenie — kolęda Franciszka Karpińskiego. Tę znamy wszyscy i wszyscy śpiewamy ją pełni przejęcia, wzruszenia i radości...

*„Bóg się rodzi, moc truchleje,
Pan niebiosów obnażony,
Ogień krzepnie, blask ciemnieje,
Ma granice Nieskończony.
Wzgardzony, okryty chwałą,
Śmiertelny król nad wiekami,
A słowo Ciałem się stało
I mieszkało między nami!”*

Interesujący list otrzymaliśmy od Pana Andrzeja B. z Bydgoszczy, który pyta o historię Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego.

Panie Andrzeju, Polski Narodowy Kościół Katolicki powstał w Stanach Zjednoczonych przed blisko 100 laty. Organizatorami tego Kościoła byli Polacy, którzy opuścili Polskę w poszukiwaniu za oceanem „chleba i wolności”. Zagubieni w nowych warunkach, pragnęli oni odbudować te formy życia społecznego, które przypominały im ojczyznę. Najpierw budowali więc kościoły, które spełniały nie tylko funkcje religijne, ale były także ważnym czynnikiem zapewniającym zachowanie języka ojczystego, obyczajów oraz więzi sąsiedzkich. Niestety, pragnienia Polaków spotykały się z całkowitym niezrozumieniem ze strony irlandzkich i niemieckich hierarchów rzymskokatolickich, którzy dążąc do szybkiego i całkowitego wynarodowienia Polaków, przywłaszczyli sobie wybudowane przez nich kościoły. Spore trudności napotykali także Polacy wtedy, gdy po wybudowaniu kościoła podejmowali starania o polskiego księdza. Ciągłe nieporozumienia proboszczów z parafianami oraz ordynariuszów z radami (komitetami) parafialnymi były powodem powstawania polskich parafii niezależnych.

W dniu 20 marca 1897 roku w czasie zgromadzenia parafialnego w Scranton uchwalono kilka podstawowych zasad, które nazwano ustawami parafii pw. św. Stanisława. Projekt tych zasad, obowiązujących początkowo tylko parafię pw. św. Stanisława, opracował ks. Franciszek Hodur. Później zostały one rozwinięte i weszły w skład Konstytucji Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego, uchwalonej na I Synodzie PNKK, który odbył się w dniach od 6 do 8 września 1904 roku w Scranton. Synod ten wybrał ks. Franciszka Hodurę

na biskupa. Uroczystość konsekracji odbyła się w dniu 29 września 1907 roku w katedrze starokatolickiej pw. św. Gertrudy w Utrechcie.

Pani Anna W. z Krakowa, w długim liście do naszej Redakcji, opisała dyskusję przyjaciół na temat tolerancji a na zakończenie pyta, jakie stanowisko w tej sprawie zajęłyby duszpasterze.

Pani Anno, wiele dyskusji, odbyto się na ten temat. Zagadnienie tolerancji wywołuje różne napięcia, np. tolerancja a równouprawnienie, czy tolerancja a obojętność. Pierwszy problem był ostatnio wielokrotnie omawiany w środkach masowego przekazu, natomiast mniej uwagi poświęca się szybko rosnącemu problemowi obojętności, który mylnie nazywa się tolerancją. Zajmijmy się więc przede wszystkim tym drugim problemem.

Słowo „tolerancja” (łac. *tolerantia* — znoszenie, wytrzymywanie, pobłażanie, okazywanie wyrozumiałości) wyraża pewne pogodzenie się z faktami, czy poglądami, których zdecydowanie są nie aprobuje. Zalecenie tolerancji jest bardzo popularne, a samo słowo często używane niedbale oraz wykorzystywane dla różnych celów. Tolerancja jako problem społeczny w Europie pojawiła się dopiero w XVI wieku w wyniku podziałów i walk religijnych. Tolerancja to było po prostu nieprześladowanie innych ludzi za odmienne opinie lub praktyki religijne. Chodziło tu o reformę prawa; aby państwo nie broniło mieczem panującej religii. Wezwania do tolerancji w tym sensie były dość liczne i przyniosły oczekiwane skutki. Pomimo wielu okropności, jakie znamy z dziejów walk religijnych w Europie, wolno jednak powiedzieć, że w krajach nominalnie chrześcijańskich walka o tolerancję w tym prawnym znaczeniu została wygrana. Powstał ustrój tolerancyjny, który obywatelom państwa niczego nie narzuca w sprawach religijnych.

Jednak aby zasada tolerancji była przyjęta i funkcjonowała, potrzebne są nie tylko akty prawne, ale pewne warunki kulturalne, których nie można stworzyć na zamówienie. W XVI-XVII wieku niektórzy zwolennicy tolerancji tłumaczyli, że nie powinniśmy

prowadzić wojen z powodu różnic w naszych opiniach na tematy teologiczne, ponieważ Pan Bóg na sądzie ostatecznym nie będzie nas pytał o nasze opinie teologiczne, ale o to, czy przestrzegaliśmy w życiu przykazań Ewangelii. Zakładano, że wszystkie różnice dogmatyczne między Kościołami nie mają znaczenia, gdyż są to kwestie obojętne.

W ten sposób w ideę tolerancji wkraść się nowy sens — obojętności. Zaczęto mówić o tolerancji w sensie obojętności, braku jakiegokolwiek stanowiska, czy sądu. Żądanie tolerancji w tym znaczeniu to jest częścią naszej hedonistycznej kultury, w której nic naprawdę nie ma znaczenia. To jest filozofia bez przekonania i bez żadnej odpowiedzialności. Tendencje wzmocniają rozmaite prądy filozoficzne, które nas uczą, że prawdy w sensie właściwym nie ma. A więc gdy upieramy się przy swoich przekonaniach, to już grzeszymy przeciwko tolerancji. To jest skądinąd nonsens. Pogarda dla prawdy niszczy naszą cywilizację wcale nie mniej, niż fanatyzm. Zobojętnia większość oczyszcza pole dla fanatyków. A przecież każdy z nas ma prawo trwać przy swoich przekonaniach. Tu pojawia się kolejny problem, są przekonania, które mogą zagrażać tolerancji. Istnieje zasada, według której wolno karać za czyn, a nie za opinię. Ale kłopot w tym, że granica między nimi nie jest wcale wyraźna. A więc jak zawsze w życiu trzeba szukać kompromisu. To jest też wieczny dylemat tolerancji, czy wolno i należy tolerować ruchy polityczne, czy religijne, które są wrogami tolerancji.

Tolerancja nieograniczona zwraca się przeciwko sobie, niszczy warunki, które tolerancję czynią możliwą. Dlatego skłaniamy się do przekonania, aby nie tolerować ruchów, które zmierzają do znieszenia wolności. Tolerancja wymaga większej przestrzeni niż ta stworzona przez prawo; wymagałoby wysiłku, utrwalania przez obyczajowość tolerancyjną. Gdyby jednak nietolerancja, czyli ochoćta do narzucania przez agresję innym własnych opinii, miała być usunięta przez taką obyczajowość, w której nikt w nic nie wierzy, nikomu o nic nie chodzi, byłoby życie było przyjemne, to grozi nam jeszcze większe niebezpieczeństwo. „Nie można zwalczać pochwały gwałtu, przez pochwałę zobojętnienia”.

**Błogosławionych Świąt Narodzenia Pańskiego
życzy wszystkim Czytelnikom i Sympatykom naszego czasopisma**

DUSZPASTERZ

UWAGA CZYTELNICY!

W nowym, 1997 roku, cena 1 egz. „Rodziny” wynosić będzie 90 groszy

rodzina

MIESIĘCZNIK KATOLICKI

Wydawca: Społeczne Towarzystwo Polskich Katolików, Instytut Wydawniczy Im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego. Redaguje Kolegium. Adres redakcji i administracji: ul. Czardasza 16/18, 02-169 Warszawa, tel. 846-72-74. Wpłać na prenumeratę nie przyjmujemy. Cena prenumeraty: 1 półrocze — 5.40 zł. Warunki prenumeraty: 1) w miastach, w których znajdują się Oddziały Krajowej Dystrybucji Prasy „RUCH” S.A. Nr konta bankowego: PBK S.A. XIII O. W-wa Nr 370044-16551. — Prenumerata w tych oddziałach. 2) osoby zamieszkałe na wsi i w miejscowościach, gdzie nie ma oddziału Krajowej Dystrybucji Prasy „RUCH” S.A. opłacają prenumeratę w urzędach pocztowych i u doręczycieli. Terminy przyjmowania prenumeraty: od dnia 10 listopada na 1 półrocze roku oraz cały rok następnny; do dnia 5-go każdego miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty roku bieżącego. Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Redakcja zastrzega sobie prawo skracania materiałów nie zamówionych. Druk: Zakład Poligraficzny Instytutu Wydawniczego Im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego, ul. Czardasza 16/18. Zam. 45/96.